

Còn mãi Yêu thương

*"Cảm ơn đời mỗi sớm mai thức dậy
Ta có thêm ngày nữa để yêu thương"*

MỤC LỤC

- 01 Lời mở đầu
- 02 Lời giới thiệu
- 04 Ung thư sợ yêu thương
Chia sẻ của chị Nguyễn Thị Quyên
- 07 Không có gì là không thể vượt qua
Chia sẻ của cháu Lý Thị Thu Hoài
- 10 Đối mặt với ung thư
Chia sẻ của chị Diệu Lam
- 12 Đóa hướng dương 10 năm vươn về phía mặt trời
Câu chuyện về cháu Vũ Minh Đức
- 14 Mình muốn sống để yêu thương nhiều hơn
Chia sẻ của chị Lưu Ngọc Lan
- 16 Trân trọng từng phút giây trong cuộc đời tươi đẹp
Câu chuyện về anh Vũ Việt Thành
- 19 Sau cơn mưa trời lại sáng!
Chia sẻ của chị Nguyễn Thị Nhựt
- 20 Nụ cười là liều thuốc quý cho sức khỏe
Câu chuyện về chị Nguyễn Thị Vinh
- 22 Thế giới trong tranh của cô bé ung thư
Câu chuyện về cháu Chu Ánh Tuyết
- 24 Vượt qua thử thách cuộc đời
Chia sẻ của chị Đặng Thị Hương
- 27 Mọi đau khổ rồi cũng sẽ qua
Câu chuyện về chị Trần Thị Thức

CHỈ ĐẠO NỘI DUNG

PGS.TS. Nguyễn Hà Thanh

Viện trưởng Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương

BAN BIÊN TẬP: Nguyễn Văn Nhữ
Trương Thị Thu Hằng
Phạm Hải Yến
Hoàng Đỗ Thùy Trang

HÌNH ẢNH, THIẾT KẾ: Đoàn Thị Mỹ Hạnh
Lê Gia Thắng
Nhân vật cung cấp

Ban biên tập trân trọng cảm ơn người bệnh, gia đình người bệnh và đồng nghiệp đã hỗ trợ để hoàn thành ấn phẩm này!

Vui lòng liên hệ với tác giả khi đăng tải các bài viết trong ấn phẩm.

Lời mở đầu

Trong những ngày xuân mang không khí tươi vui ngập tràn, tôi đã chọn cho mình một góc an yên để đọc, để cảm nhận những lời tâm sự, chia sẻ của người bệnh trên hành trình chiến đấu với bệnh ung thư máu. Những trang viết đã cho tôi trải nghiệm sâu sắc và đầy ý nghĩa của một người làm nghề y.

Những câu chuyện xúc động trong ấn phẩm có thể chưa đại diện hết cho các mảnh đời, các hoàn cảnh của hàng ngàn người bệnh, nhưng có một điểm chung hiện hữu là tinh thần lạc quan, yêu cuộc sống, yêu thương con người, quyết tâm vượt lên nghịch cảnh, tuyệt vọng để vươn lên của những người bệnh.

Dù sau lưng là chồng chất những cực khổ của bệnh tật, lo toan của gia đình, nhưng người bệnh vẫn cười, vẫn an vui, vẫn thấy cuộc sống này đẹp đẽ vô cùng.

Và tôi tin, với ý chí kiên cường ấy, cùng với sự nỗ lực, tận tâm của đội ngũ y bác sĩ, người bệnh sẽ tìm được cuộc sống thứ hai của mình, tìm thấy những tia hy vọng, tìm thấy bến bờ của bình an và hạnh phúc. Người bệnh sẽ cùng chúng tôi, cùng gia đình vượt qua những chặng đường chông gai để đến với chân trời của yêu thương.

Còn chúng ta, mỗi khi gặp khó khăn, thử thách, lật mở từng trang sách để gặp lại những tấm gương nghị lực, tôi tin chúng ta sẽ tìm thấy “điểm tựa” tinh thần cho chính mình.

Tôi thành tâm chúc tất cả người bệnh và những người thân một mùa xuân mới với những hy vọng mới, sức sống mới. Mong rằng những điều tốt đẹp nhất sẽ đến với mọi người, mọi nhà.

PGS.TS. Nguyễn Hà Thanh
Viện trưởng Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương

Lời giới thiệu

*“Cảm ơn đời mỗi sớm mai thức dậy
Ta có thêm ngày nữa để yêu thương”*

(Tác giả: Kahlil Gibran - Dịch giả: Nguyễn Nhật Ánh)

Nhẹ nhàng mà sâu sắc, những câu thơ như thế đã truyền cảm hứng tích cực về tình yêu cuộc sống, về thái độ trân quý đối với cuộc đời!

Yêu thương và được yêu thương! Thông điệp ấy một lần nữa được chia sẻ vô cùng chân thực và xúc động trong những trang viết của ấn phẩm **“Còn mãi yêu thương”**. Đây là một trong những ấn phẩm do Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương biên tập, phát hành hằng năm vào tháng 2, nhân Ngày Thế giới phòng chống ung thư (04/02) và Ngày Thế giới phòng chống ung thư trẻ em (15/02).

Ấn phẩm là quà tặng tinh thần vô giá, ở đó những người không may mắc bệnh ung thư có thêm niềm tin, nghị lực để vượt qua những mặc cảm và định kiến, tự tin đi về phía mặt trời.

Lắng đọng ở từng câu chuyện là những kỷ niệm sâu sắc được gói ghém trong từng trang viết, như mạch nước ngầm trong mát, chảy vào những kẽ ngách sâu kín của những trái tim đang khắc khoải lo âu khi nghĩ về căn bệnh ung thư. Từ đó, giúp họ cải thiện suy nghĩ, dần thay đổi theo chiều hướng tích cực.

Là người nhà của người bệnh ung thư, tôi cũng đã đồng hành cùng cháu nội từ ngày 5/7/2019. Cũng từ ngày đó, Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương như là “ngôi nhà thứ hai” của bà cháu tôi. Khi mùa xuân về, tôi cầu mong cho người bệnh ung thư được có thêm những ngày tháng vui vẻ, hạnh phúc và bình an!

Bình an - đó là khao khát, là hy vọng của tất cả những người bệnh ở Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương. Ai đã từng đến đây, ở đây mới hiểu được cái giá của sự chờ đợi! Vừa mong manh, vừa lo sợ, vừa kiên gan... Và cứ thế, họ trở thành những chiến binh dũng cảm!

Tôi viết những dòng này để tri ân các y bác sĩ đã ngày đêm chăm sóc cho cháu tôi. Công lao của họ không gì sánh được! Bất kể ngày đêm, bất kể các con gào khóc, giãy giụa những khi lấy ven, lấy máu..., các bác sĩ, điều dưỡng vẫn luôn nhẹ nhàng, vừa dỗ dành, nựng nịu các con, vừa tỉnh táo làm chuẩn xác từng thao tác chuyên môn.

Đêm đêm, quây trực luôn sáng, cứ vài chục phút lại có người nhà gọi "cô ơi, bác ơi, cháu ... sốt!". Và sau đó là tiếng bước chân khẩn trương của các y bác sĩ rời phòng trực đi về phía buồng bệnh.

Tôi đã nhiều lần đứng nhìn theo bước đi của họ: luôn vội vã, khẩn trương. Tôi ngưỡng mộ, thán phục và biết ơn họ!

Tôi muốn gửi lời biết ơn tới các cô, các bác ở Phòng Công tác xã hội! Với các bệnh nhi, các cô như là cô tiên có phép màu nhiệm trong truyện cổ tích luôn đem đến cho các con quà tặng bất ngờ, ấm áp!

Tôi cũng muốn viết lời yêu thương cho những người vợ, người chồng, người ông, người bà, người cha... đã đồng hành cùng người bệnh trên hành trình tiến về phía trước.

Đặc biệt, tôi trân trọng và thán phục tất cả những người vợ, người mẹ của những chiến binh dũng cảm! Họ đã phải hy sinh rất nhiều: thanh xuân, sự tự do, nhan sắc, tình yêu, sự nghiệp để chăm sóc những người thân yêu. Nhưng họ luôn vượt lên tất cả, nghị lực, kiên cường và nhân ái!

Xin gửi tặng những người phụ nữ ấy một bó hoa hướng dương!

Nhân dịp xuân mới, cầu mong những điều may mắn, bình an đến với mọi nhà, mọi người! Dù ngày mai thế nào, chỉ cần hôm nay còn được nói lời yêu thương và biết ơn, đó là ngày Hạnh phúc! Thời gian vẫn tuần tự trôi đi, chỉ có **tình yêu thương là còn mãi!**

Bà nội cháu Thanh Thảo (Hải Dương)

UNG THƯ

sợ yêu thương

Vào ngày 17/11/2016, cách ngày sinh nhật một tuần, mình nhận được "án tử": **ung thư máu**. Những ngày đầu nằm trên giường bệnh, mình đã khóc, đã oán giận bản thân rất nhiều và luôn tự trách sao ông trời lại chọn mình? Mình sẽ sống được bao lâu?... Những ý nghĩ u ám luôn đeo bám mình trong từng bữa ăn, giấc ngủ.

Mình khát khao được sống, được ở bên hai con gái bé bỏng và những người thân yêu. Mình phải trả ơn cha mẹ, người thân, đồng nghiệp, bạn bè đã an ủi, chia sẻ cả về vật chất lẫn tinh thần, không ai bỏ rơi mình cả...

Và rồi mình nghĩ lại, tìm hiểu thông tin tại sao mình bị bệnh? Đã có thời gian mình bỏ bê cơ thể, không chăm sóc bản thân. Mình mất ngủ, trầm cảm và stress, mình mãi kiếm tiền... Từ bây giờ, mình cần yêu thương mình hơn, **"Ung thư sợ yêu thương mà"**. Vì chỉ có tình yêu thương mới đem đến năng lượng tích cực tới từng tế bào, chỉ có yêu thương mới đủ sức mạnh để tiếp cho ta thêm niềm tin, nghị lực.

Mình biết ơn tình cảm từ con gái, gia đình, bạn bè, đồng nghiệp, sự tận tâm của tập thể y bác sĩ Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương. Tất cả đã chia sẻ để giúp mình vui đi những suy nghĩ tiêu cực. Những viên thuốc, những chai hóa chất, những bạch tiểu cầu, hồng cầu đã đi vào cơ thể mình với hy vọng mình sẽ vượt qua.

Nguồn động lực lớn nhất là hai con gái luôn gọi điện cho mẹ mỗi khi con trở về nhà mà không thấy mẹ đâu. Hai chị em cùng nhau ăn cơm, bảo nhau học bài, giục nhau thức dậy mỗi sáng để đi học rồi chúc mẹ ngủ ngon mỗi tối.

Ôi tuyệt vời biết bao, năng lượng vô cùng vì hai con gái là người kiên trì và dành tình yêu thương vô điều kiện cho mẹ. Nếu không có mẹ, con sẽ khổ, con sẽ phải tự lập, phải tự lo cho bản thân mình khi còn quá bé. Nếu mình không đáp lại tình cảm của con thì mình thật có lỗi...

Con cần có mẹ, con gái bé bỏng như vậy nhưng đã biết nghĩ và lo cho mẹ. Trong khi mẹ 39 tuổi nằm đây lại không lo được cho con và cũng không lo được cho mình. Lúc này đây, **"tình yêu thương bản thân"** trở dậy, thúc giục mình **"Quyên ơi, hãy yêu thương mình đi nào!"**

Cũng từ đó, mỗi bát cháo, mỗi bữa cơm, mình đã dành tâm thức để ăn, ăn với sự yêu thương, ăn thêm phần động viên của con, ăn thêm phần bạn K. Từ không ăn được mình phần đầu bữa ăn sau phải hơn bữa ăn trước, dù chỉ một thìa cháo, một miếng cơm, một ngụm nước và một nụ cười... Đây cũng là một trong những phương pháp để mình rèn luyện thân - tâm - trí.

Đến giờ vẫn mình vẫn áp dụng phương pháp **rèn thân** để điều chỉnh ăn uống mỗi ngày: Sáng thức dậy mỉm cười, uống một cốc nước ấm, xác định công việc cần làm trong ngày. Mình biết ơn bạn tể bào K đã sống hài hòa trong cơ thể mình, cùng chia sẻ những dòng tiểu cầu, hồng cầu để thân thể mình được khỏe mạnh hơn, da dẻ mình được hồng hào hơn...

Mình luôn nghĩ: Trước hết phải ngừng suy nghĩ tiêu cực, hãy nói lời yêu thương mỗi ngày. Mình học cách biết ơn cơ thể mình với những câu triu mến: Tôi yêu bạn, tôi thương bạn, hãy tha lỗi cho tôi! Tôi biết ơn bạn, biết ơn vũ trụ, đất mẹ và những người thân yêu, gia đình, đồng nghiệp, bạn bè và tập thể y bác sĩ Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương...

"Chị em chúng mình đã vượt qua 5 năm điều trị và tốt nghiệp trường mầm non Huyết học".

Mỗi khi dòng suy nghĩ bị quan xuất hiện, hãy nghĩ về những người ngoài xã hội kia còn vất vả, còn đau khổ hơn mình rất nhiều mà vẫn luôn lạc quan... Và một biện pháp hữu hiệu để **rèn tâm** vững vàng là ngồi thiền mỗi sáng mà mình vẫn áp dụng.

Cũng chính từ yêu thương và khát khao sống, mình phải **rèn trí** đó chính là ý chí, quyết tâm. Mình rèn tính kiên trì, kỷ luật với bản thân: từ việc dậy sớm, ngồi thiền và đọc sách mỗi sáng, tập yoga mỗi chiều... Chỉ vậy thôi, tế bào ung thư cũng vui vẻ, hòa nhập vào cơ thể, vào dòng suy nghĩ của mình hôm nay.

Và giờ đây, mình nhận ra **yêu thương** còn là chia sẻ, là cho đi, là bao dung, là nơi rộng trái tim mình ra để nói lời tình cảm và giúp đỡ một ai đó.

Với mình, mỗi lần đi tái khám là hành trình trở về ngôi nhà thân yêu: Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương, được gặp các bác sĩ, các bạn y tá, điều dưỡng, gặp các đồng bệnh. Đến tháng 3/2022, các chị em chúng mình: chị Khanh (Vân Đồn, Quảng Ninh), chị Hoa (Thanh Hóa), em Quyên, em Thương (Hải Phòng) và mình đã cùng nhau vượt qua 5 năm điều trị, vậy là chúng mình đã **"tốt nghiệp trường mầm non Huyết học"** rồi đấy.

Mình cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Mỗi chuyến đi khám bệnh định kỳ, chị em cùng chia sẻ, khích lệ nhau, cùng nhau khám phá những điều mới mẻ, xa lạ của Hà Nội mà nay mình mới có cơ hội trải nghiệm...

Chia sẻ của chị Nguyễn Thị Quyên (Quảng Ninh)

Các bệnh nhân Viện huyết học - Truyền máu Trung ương trong mùa cúc họa mi Hà Nội (ngày 20/12/2022)

KHÔNG CÓ GÌ LÀ KHÔNG THỂ *vượt qua*

Từ khi 12 tuổi, con đã bị ung thư máu. Đó có thể gọi là cú sốc đầu đời của con. Từ đó, cuộc sống của con và cả gia đình con đã thay đổi rất nhiều.

Trước khi bị ốm, con đã học rất giỏi, đạt được nhiều thành tích xuất sắc. Con luôn chăm chỉ, chuyên cần học tập và hay tham gia các cuộc thi mà trường tổ chức.

Nhưng tới tháng 02/2022, khi con đang học lớp 6, con cảm thấy mệt, chóng mặt, đau đầu, buồn nôn và chảy máu cam. Rồi một ngày vẫn như bao ngày khác, con ngồi trong phòng làm bài, đột nhiên con không nhìn thấy gì, mọi thứ xung quanh đều xoay tròn và mờ đi.

Con được bố mẹ đưa đi nhiều bệnh viện để khám và phải chọc tủy. Khi ngồi chờ trước phòng chọc tủy, con rất lo sợ và đã khóc. Mẹ đã an ủi con, giúp con đỡ sợ hơn một chút. Khi vào chọc tủy, vừa nằm xuống một lúc, con chưa cảm thấy đau gì cả, các bác sĩ đã bảo là xong rồi. Con rất vui vì chọc tủy không đau như con tưởng tượng.

Mấy ngày sau, bố mẹ nhận được kết quả chọc tủy của con. Khi nghe tin con bị ung thư máu, con biết là bố mẹ rất buồn. Cảm giác đó chỉ những người làm cha, làm mẹ mới hiểu được, khi đưa con mang thai chín tháng mười ngày, vất vả nuôi lớn, dành bao tình yêu thương mà lại ốm như vậy. Đó cũng là cảm giác, bầu trời bỗng trở nên tối tăm, u ám, như tảng băng tan giữa mùa đông lạnh giá.

"Con cảm ơn các chiến binh áo trắng rất nhiều!"

Con không biết làm gì để an ủi bố mẹ nên đã tỏ ra như không hề biết mình bị bệnh để bố mẹ trấn tĩnh hơn. Con đã nghĩ mình là một gánh nặng, mình chỉ biết đem lại rắc rối cho người khác.

Nhưng câu nói của bố: *“Có bố mẹ ở đây, chắc chắn sẽ vượt qua thôi”* đã thay đổi suy nghĩ của con. ***Con không phải là gánh nặng, cũng không phải là người gây ra rắc rối mà là người cần phải cố gắng và kiên cường, con phải mạnh mẽ hơn để bố mẹ yên tâm về con.***

Có rất nhiều nỗi sợ mà con gặp ở Viện như: tiêm tủy, chọc tủy, lấy máu... Nhưng nhờ có bố mẹ, nhờ các y bác sĩ rất tâm lý, luôn làm cho con cười, con đã dần chiến thắng những nỗi sợ đó.

Nhiều lúc con buồn và ngồi nghĩ: Tại sao con lại đến với thế giới này? Vì sao con không được bình thường, khỏe mạnh, giỏi giang, xinh đẹp như bao người khác? Tại sao bố mẹ đã cực khổ nuôi con lớn mà con lại làm cho bố mẹ phải lo lắng và vất vả như vậy? Bố mẹ còn phải đi vay mượn tiền để cho con đi viện...

Có hàng trăm, hàng nghìn câu hỏi đặt ra trong đầu con. Nhưng khi bố mẹ nói: *“Chỉ cần con luôn khỏe mạnh thì vất vả ra sao cũng được. Bố mẹ sẵn sàng hy sinh vì con”*, con đã nghĩ khác. Nếu không thể khỏe mạnh như người khác thì con có thể ốm thay bố mẹ, để bố mẹ luôn mạnh khỏe.

Con cũng biết, bố mẹ luôn sẵn sàng gánh vác thay cho con, bị bệnh thay con. Vậy nên con phải ăn thật nhiều, chuyên tâm chữa bệnh để được ở bên bố mẹ nhiều hơn.

Từ khi bị bệnh, con nhận ra sức khỏe là quan trọng nhất, sức khỏe là thứ không gì có thể đánh đổi được. Con tự nói với mình: *“Không nên buồn và lo lắng, chúng ta chỉ cần nỗ lực, kiên trì, mạnh mẽ, rồi sẽ khác thôi. Hãy suy nghĩ lạc quan lên nhé! Những việc còn lại thì hãy để bác sĩ lo, chúng ta chỉ cần làm theo là sẽ không đau và cũng sẽ không sợ nữa!”*

Khi bị ốm, con nghĩ sẽ rất buồn và không có ai chơi cùng, nhưng ở Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương có các cô ở Phòng Công tác xã hội, các cô giáo, anh chị tình nguyện viên... Các cô chú, anh chị hay tổ chức các lớp học, trò chơi ở thư viện. Các dịp lễ như 20/11, Giáng sinh... các cô chú sẽ tập văn nghệ cho chúng con biểu diễn.

Con không có cảm giác cô đơn hay buồn phiền nữa. Con cảm thấy ở Viện có rất nhiều niềm vui và cảm động trước sự quan tâm của các cô chú, anh chị khi ở bên chúng con, lúc dạy học cho chúng con.

*Con không phải là gánh nặng
mà là người cần phải cố gắng và kiên cường!*

Con còn được biết thêm về các chế độ dinh dưỡng, cách giữ vệ sinh... Điều cần nhất với bệnh ung thư máu đó là ăn uống đủ chất, hợp tác với các bác sĩ để chữa bệnh, suy nghĩ tích cực, vô tư, yêu đời, ngủ nghỉ đúng giờ giấc, không ăn những đồ ăn có hại cho sức khỏe.

Con cảm ơn các y bác sĩ đã luôn tận tâm chăm sóc và dành những điều tốt nhất có thể cho chúng con. Con chúc các bác luôn mạnh khỏe, hạnh phúc bên gia đình và con mong các y bác sĩ sẽ luôn thất nghiệp để không ai là bệnh nhân của các bác nữa.

Con cảm ơn bố mẹ đã luôn hy sinh vì con, con cảm ơn các cô giáo đã luôn bồi đắp thêm kiến thức cho con khi ở Viện.

Bây giờ, con chỉ mong ước một điều mà con nghĩ ai cũng sẽ mong muốn đó là mau khỏe, hết bệnh để được trở thành người bình thường và về đi học cùng các bạn ở trường.

Sẽ không có gì là không thể vượt qua, không có gì phải sợ! Chúng ta sẽ cùng nhau vượt qua căn bệnh ung thư máu này! Hãy cố gắng lên nhé!

Chia sẻ của cháu Lý Thị Thu Hoài (Tuyên Quang)

ĐÔI MẮT VỚI *ung thư*

Vậy là sắp tròn một năm mình được định kỳ. Mọi chuyện cứ ngỡ như một cơn mơ kể từ cái ngày định mệnh: Mình được chẩn đoán mắc ung thư máu. Mình nhanh chóng được chuyển vào Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương, nơi mà mình không ngờ tới, sẽ trở thành ngôi nhà thứ hai, nơi lưu giữ những khoảnh khắc có lẽ là ý nghĩa nhất cuộc đời này. ***Đây là nơi mình tìm ra hy vọng chứ không phải đắm chìm trong tuyệt vọng.***

Ngày đầu nhập viện, mẹ và người thân vẫn giấu, sợ mình sẽ sốc khi biết bệnh tình. Mẹ lặng lẽ trốn một góc khóc, khi đi vào hốc mắt đã đỏ hoe. Mình không biết mình đã đón nhận tin tức đó khi nào: Từ lúc làm xét nghiệm chọc tủy, lúc nhìn thấy chữ "Khoa Điều trị hóa chất" hay từ lúc mình gặp những người bệnh không còn tóc và nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của mẹ, của người thân?

Mình đã mất 2 đêm không ngủ để suy nghĩ, để buồn và để khóc. Mình khóc cho gia đình, khóc cho chính mình và khóc cho cả những người giống mình mà sau này đã trở thành những chiến hữu, thành gia đình thứ hai của mình.

Chúng ta không thể thay đổi những gì đã đến nhưng chúng ta có quyền lựa chọn cách đối diện với nó! Ba mẹ, gia đình, mọi người xung quanh đều đang cố gắng, vì vậy chúng ta đâu có quyền từ bỏ. Mình chấp nhận những gì mình đối mặt và bước vào cuộc chiến với ung thư như thế đó!

Quá trình điều trị mệt mỏi là điều không tránh khỏi dưới tác dụng phụ của thuốc. Nhưng có lẽ, điều khiến mình tuyệt vọng nhất là khi chứng kiến những người bạn cùng phòng, cùng nằm Viện với mình đi về một nơi rất xa. Khi đó, không khí trong phòng chìm lại. Mỗi người lại vẫn vợ trong những suy nghĩ riêng của mình, liệu có phải mai sau mình cũng vậy không?

Nhưng chúng ta vẫn thật may mắn khi ông trời cho chúng ta cơ hội để giành lại sự sống. Trời cao cũng đang nhắc nhở chúng ta phải sống thật ý nghĩa. Những người bạn của chúng ta không hề mất đi, chỉ là họ đã hoàn thành xong sứ mệnh của mình và đến với một khởi đầu tốt đẹp hơn.

Từ khi trở thành bệnh nhân dưới mái nhà H7, mình biết thấu hiểu và được thấy những điều quý giá nhất. Thấu hiểu được nỗi đau về thể xác của những người bệnh và hơn hết là được lắng nghe câu chuyện của mọi người mà không còn bất cứ khoảng cách về tuổi tác, địa lý. Chúng mình yêu thương, chăm sóc và động viên nhau như một gia đình, nhờ thế mà khoảng thời gian ở Viện trôi nhanh và ý nghĩa hơn bao giờ hết.

Ở đây, đâu phải riêng người bệnh thấy mệt mỏi mà người nhà của họ cũng vậy. Những giấc ngủ chập chờn giữa đêm khuya, những nỗi buồn ẩn sâu trong hốc mắt, gánh nặng về kinh tế ngày càng nặng trĩu trên đôi vai gầy kia. Nhưng họ đâu dám gục ngã, họ ngã rồi ai sẽ lo cho người thân của họ. Và họ cứ mạnh mẽ thế đấy!

Cũng chính tại nơi đây, mình có cơ hội được thấy, được hiểu về nghề y. Mình đã từng rất ngạc nhiên trước câu trả lời của chị điều dưỡng trực buồng cấp cứu. Khi mọi người hỏi chị có sợ không khi buồng cấp cứu nhiều người mất, nhiều bệnh nhân nặng như vậy? Chị nói: *"Điều dưỡng cũng là người và cũng biết sợ mà"*.

Bấy lâu nay, chúng ta luôn coi y bác sĩ như thần thánh, mong cầu họ phải thật tốt, thật hoàn hảo nhưng ta quên mất rằng: *"Điều dưỡng hay bác sĩ cũng chỉ là những người bình thường như chúng ta, cũng có những hi vọng áy ối, cũng biết buồn và cũng biết đau"*. Nếu chúng ta thấu hiểu và thông cảm cho nhau một chút thì cuộc đời này sẽ dịu dàng biết bao nhiêu!

Và mình cũng có đôi lời muốn gửi tới những người bạn đang đối mặt với thử thách giống mình:

*"Trong hành trình này, bạn không hề đơn độc. Mình, gia đình, người thân và các y bác sĩ luôn bên cạnh bạn. Mong rằng chúng ta có thể đón nhận sóng gió này với một tâm hồn rộng mở và một trái tim tràn đầy niềm tin. **Bởi đây không phải một căn bệnh, đây là một thử thách mà chúng ta cần đón nhận và vượt qua.**"*

Mình muốn gửi lời cảm ơn tới tất cả mọi người đã đến và đồng hành với mình trong cuộc hành trình này. Cảm ơn mọi người vì tất cả! Mãi yêu!"

Chia sẻ của chị Diệu Lam (Vĩnh Phúc)

ĐÓA HƯƠNG DƯƠNG

10 năm vươn về phía mặt trời

Trong suốt 10 năm qua, chị Trần Thị Hồng Thắm đã luôn ở bên con trai Vũ Minh Đức trên chặng đường điều trị ung thư máu.

Từ khi mới 5 tuổi, Minh Đức đã trải qua những đợt truyền hoá chất dài ngày. Cậu bé dũng cảm dù bị sốt, nôn, mệt không ngồi dậy được nhưng vẫn nhìn mẹ mỉm cười và khế nói: “Mẹ đừng khóc, con sẽ cố gắng ăn để vượt qua mẹ ạ, mẹ hãy ở bên con nhé”. Em vẫn luôn dành ánh mắt trong trẻo nhìn mẹ mỗi khi được mẹ ở gần bên chăm sóc.

Sau mỗi lần ra viện về nhà nghỉ ngơi, Minh Đức lại cấp sách đến trường. Dù nắng mưa, rét buốt, em chưa một lần nghỉ học. Có khi sáng phải vào Viện, em vẫn quyết tâm không bỏ lỡ các tiết học buổi chiều.

Năm cấp I, Minh Đức luôn đạt danh hiệu học sinh xuất sắc. Thành tích ấy tiếp tục được duy trì khi lên cấp II, em vẫn là một trong 5 học sinh giỏi nhất lớp.

Không chỉ phấn đấu giỏi các môn văn hoá, Minh Đức còn có niềm đam mê với thể thao. Bơi lội, võ thuật đã rèn luyện em trở thành chàng trai mạnh mẽ bước ra thế giới bên ngoài, gặp gỡ bạn bè mới. Em còn được tham dự giải thi đấu võ thuật cấp Quận. Mỗi tấm giấy khen phần nào đó trở thành thước đo ghi nhận cho sự nỗ lực phi thường của em, của mẹ và những người yêu thương em.

Với những bạn nhỏ bình thường, để đạt được thành tích này, các em luôn cố gắng từng ngày. Còn với Minh Đức, em càng phải phấn đấu gấp nhiều lần hơn các bạn.

Em và mẹ là chỗ dựa tinh thần của nhau. Em cố gắng điều trị tốt để mẹ an lòng. Mẹ vì em mà gồng gánh mọi khó khăn, giông bão. Dù phải làm đủ công việc từ dọn nhà thuê, bán hàng, đến bán bảo hiểm, dù hoàn cảnh thiếu thốn, chị Thắm vẫn luôn dành những điều tốt đẹp nhất con.

Cũng đã có lúc quá mệt mỏi, chị Thắm muốn buông xuôi. Nhưng nghĩ đến con trai đã luôn kiên trì chiến đấu với bệnh tật, chị đâu thể bỏ lại tất cả sau những nỗ lực của con.

Chị Thắm tâm niệm: *“Trong cuộc đời mỗi người, sức khỏe, nghị lực và niềm tin là điều không thể thiếu. Bởi đó là điểm tựa giúp ta tìm cách bước tiếp khi gặp phải khó khăn. Ở Viện, tôi đã nhìn thấy nhiều cháu yếu phải cấp cứu, sự sống mong manh. Các bác sĩ trong khoa căng mình tìm cách cứu bệnh nhân. Có cháu có lẽ đã dạo một vòng quỹ môn quan rồi lại quay trở về hồi sinh. Giây phút xúc động nhất của mình là khi thấy các con lại có cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời”*

Chị thường nói với con: *“Bệnh tật là điều con người ta không thể lựa chọn. Vì vậy thay vì từ chối, hãy chấp nhận, giữ tinh thần vui vẻ, luôn nhìn về phía trước, tuân thủ phác đồ điều trị và hướng dẫn của bác sĩ. Ai sinh ra trong đời cũng đều có mục đích sống. Dù sống một ngày, một tháng hay một năm cũng là sống. Quan trọng là phải sống có ý nghĩa và làm được gì”*.

“MÌNH MUỐN SỐNG để yêu thương nhiều hơn”

Tháng 3/2020, chỉ trong vòng có ba ngày, cuộc đời mình đã hoàn toàn thay đổi. Đó là kể từ lúc mình đang khỏe mạnh, sau đó phải nhập viện và biết mình bị ung thư máu. Lúc này, dù mình vẫn chưa biết bị thể gì, nặng hay nhẹ nhưng vấn đề lớn nhất là mình đang mang thai đã lớn và sắp đến ngày

sinh. Vấn đề nguy hiểm là mình cần mổ để đưa con ra và có thể tử vong vì mất máu. Đó là một ca mổ nguy hiểm, mình nghĩ như vậy.

Lần đầu được đưa đến Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương, mình chưa lo sợ nhiều vì nghĩ mình chỉ bị giảm tiểu cầu do biến chứng của thai kỳ thông thường. Ngay ngày hôm sau, đột nhiên mình được chuyển lên tầng 7 - Khoa Điều trị hóa chất. Mình cảm thấy vô cùng sợ hãi và muốn bỏ chạy.

Trải qua cơn khủng hoảng, mình dần học cách chấp nhận. Mình không khóc và luôn cố gắng bình tĩnh. Mình bắt đầu hỏi chuyện những người bệnh xung quanh và thấy có nhiều người trẻ cũng có hoàn cảnh giống mình. Mình tin đó là số phận, phải đối diện vì nó đã xảy ra.

*"Sau biến cố này, mình thấy cuộc sống
và tình người sao mà đẹp quá!"*

Có lẽ, ông trời muốn đưa cho mình biến cố này để mình hiểu hơn về cuộc sống, về mọi người và để sống khác đi. Giờ phút này, khi hồi tưởng lại những ngày tháng đã qua, mình lại thầm cảm ơn tất cả những gì đã xảy đến trong cuộc đời. Cảm ơn tình cảm của người thân và cả những người không quen biết đã không quản dịch bệnh để giúp đỡ mình. Cảm ơn con gái đã đến và cho mình động lực để không ngừng chiến đấu. Cảm ơn cả những giây phút tuyệt vọng rồi lại hy vọng của bản thân!

Thực sự trải qua tất cả mọi thứ, mình thấy cuộc sống thật vô thường. Bệnh tật có thể đến bất cứ lúc nào, với bất cứ ai. Với nhiều người, có lẽ câu nói: "Hãy trân trọng những giây phút nhỏ bé, đơn giản trong cuộc sống" là sáo rỗng, nhưng với mình, nó thật sự vô cùng thấm thía.

"Cảm ơn cả những giây phút tuyệt vọng rồi lại hy vọng của bản thân!"

TRÂN TRỌNG TỪNG PHÚT GIÂY

trong cuộc đời tươi đẹp

Gặp anh Vũ Việt Thành (32 tuổi, sống tại Hưng Yên) trên đường chạy Marathon, chắc hẳn ai cũng sẽ rất bất ngờ khi biết rằng: chưa đầy một năm trước, anh còn đang ở trong phòng ghép tế bào gốc để giành lại sự sống.

Cũng như bao người khác, anh Thành có cảm giác “cả tương lai như đóng sập lại” khi nhận tin mình bị bệnh Lơ-xê-mi cấp dòng tủy (ung thư máu). Không cho phép mình bị nhấn chìm trong nỗi hoang mang, lo sợ, anh bắt đầu tìm hiểu kĩ lưỡng thông tin về

bệnh theo nhiều nguồn chính thống trong và ngoài nước. Gia đình anh đã xin tư vấn của các bác sĩ và quyết định điều trị bệnh theo hướng ghép tế bào gốc ngay từ đầu tại Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương.

Sau khi trải qua những đợt hóa trị và đạt lui bệnh hoàn toàn, anh được ghép tế bào gốc nửa hòa hợp từ em trai ruột.

Anh kể lại: “52 ngày trong phòng cách ly là một trải nghiệm nhiều đau đớn mà ngay cả những người giàu trí tưởng tượng nhất cũng khó hình dung được. Chúng ta sẽ phải đối mặt với rất nhiều tác dụng phụ, đặc biệt là trong thời kỳ hệ miễn dịch bị suy giảm mạnh. Có những giờ phút, chỉ cần buồn xuôi, phở mặc là sự sống đã rẽ qua ngã khác.

Khi đó, dù chỉ gặp mọi người qua video call giữa những lúc nửa tỉnh, nửa mê, mình vẫn luôn có một niềm tin không bao giờ lay chuyển được, đó là gia đình,

người thân, bạn bè, đồng nghiệp... luôn bên cạnh. Minh tin là chỉ cần luôn cố gắng hết sức, dù còn một tia hy vọng mong manh, ông bà, tổ tiên vẫn sẽ độ”.

Đ i ề u
khiến chúng
ta cảm phục
nhất ở anh Vũ

Việt Thành là anh luôn có một ý chí vững vàng không gì khuất phục được. Vốn yêu thể thao, anh Thành coi đường chạy như một phần không thể thiếu trong cuộc sống để nâng cao thể chất, tăng cường độ dẻo dai của cơ thể, tăng sức đề kháng... Việc vận động còn giúp anh có suy nghĩ tích cực và thư giãn đầu óc để vượt qua những đợt truyền hóa chất.

Buổi sáng trước khi vào phòng ghép, anh vẫn dậy sớm chạy một vòng công viên Thống Nhất rồi mới nhập Viện. Ở trong phòng cách ly, chỉ cần có một chút sức lực là anh vùng dậy tập thể dục. Ngày duy nhất anh không vận động là ngày thứ 3 sau khi truyền tế bào gốc. Ngay hôm sau, anh lại cố bước đi, dù chỉ được 16 bước là hoa mắt.

Khi chuỗi ngày gian nan ấy kết thúc, anh được trở về nhà. Mặc dù còn nhiều nỗi bất an, lo lắng trong giai đoạn sau ghép nhưng anh vẫn ấp ủ ý định quay trở lại đường chạy. Sau khi đi khám về huyết học và tim mạch cho thấy sức khỏe đảm bảo, anh bắt đầu chạy từng chặng ngắn. Những ngày đầu, dù chỉ mới chạy 300m - 500m đã thấm mệt, nhưng anh vẫn kiên trì điều chỉnh dinh dưỡng và tăng dần cường độ luyện tập.

Anh “kỉ niệm” 6 tháng sau ngày ghép tế bào gốc bằng việc chinh phục 21 km (Half Marathon) tại giải Long Bien Marathon - một trong những giải chạy có số lượng vận động viên tham gia đông nhất tại Việt Nam. Kết quả

về đích sau 2 giờ 14 phút 06 giây, xếp thứ 847/3032 không khỏi khiến anh xúc động và vui mừng.

Chưa dừng lại ở đó, anh còn tiếp tục tham gia chạy Full Marathon 42km. Anh chia sẻ: *“Chặng đường chạy 5 tiếng liền vào ban đêm nghĩ lại cũng giống như hồi trong phòng ghép vậy. Có những thời điểm rã rời, cực kỳ khó khăn, mệt mỏi, có những điểm nút phải cố gắng để không bỏ cuộc, dùng ý chí để vượt qua”.*

Anh Vũ Việt Thành và các y bác sĩ Khoa Ghép tế bào gốc

Từ những ngày cố hết sức cũng chỉ đi được vài bước ngắn, giờ đây anh Vũ Việt Thành đã chinh phục được quãng đường 42 km. Đó là một hành trình chằng chịt để dễ dàng nhưng với nghị lực phi thường và tinh thần không đầu hàng trước mọi thử thách, người chiến binh ấy đã làm được điều mà ngay cả những người bình thường cũng khó thực hiện.

Anh Thành tâm sự: *“Minh có thể hồi phục từ ca ghép cho đến nay là nhờ công sức rất lớn từ đội ngũ các y bác sĩ của Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương, từ gia đình, từ những người thân yêu của mình. Điều quan trọng vẫn là cuộc chiến với chính bản thân mình.*

Minh phải cảm ơn những sóng gió vừa qua và thêm trân trọng từng phút, từng giây được sống trong cuộc đời tươi đẹp này.

Khi quay trở lại với cuộc sống thường nhật, có lẽ sẽ còn nhiều khó khăn, trắc trở nhưng mình tin chắc chắn rằng: chúng ta có thể làm được những điều đặc biệt.

Cuối cùng, mình cũng muốn chia sẻ: cuộc sống đầy những bất trắc, vô thường, được mất, tồn vong là chuyện tất nhiên. Chúng ta đa phần vẫn là những người may mắn và hạnh phúc. Hãy trân trọng điều đó!”

SAU CƠN MƯA

trời lại sáng!

Tôi đã có 4 năm gắn bó với Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương. Thời gian không dài với một đời người nhưng cũng không quá ngắn để thử thách một con người.

Năm 2019, sau khi sinh con được 1 tháng thì tôi phát hiện mình mắc bệnh U lympho. Căn bệnh nguy hiểm khiến tôi rất hoang mang và suy sụp vì nghĩ mình sắp phải xa chồng, xa các con, xa những người thân yêu. Bao nhiêu dự định, ước mơ, kế hoạch trong tương lai dang dở... Chắc chắn rằng ai trong hoàn cảnh đó cũng sẽ có suy nghĩ như tôi. Nghĩ nhiều, tôi chỉ biết khóc!

Nhưng rồi sau đó, tôi vào mạng tìm hiểu về căn bệnh của mình, thực hiện chế độ dinh dưỡng theo tư vấn của bác sĩ, tự trấn an rằng mình phải sống vì các con. Trong thời gian nằm Viện, tôi được chị Kim Sinh (bệnh nhân cùng phòng 513) tặng tôi quyển thơ trong đó có câu:

Trong cuộc sống con là niềm hi vọng

Là cái đích để mẹ đi đến cuối con đường

Đúng như vậy! Chỉ nghĩ đến con thôi, con sẽ là cái đích, là mục tiêu để mẹ lạc quan, phấn đấu và quên đi bệnh tật của mình.

Tôi đã nhận được sự quan tâm, chăm sóc, động viên của chồng, bố mẹ, anh chị em và bạn bè đồng nghiệp..., đặc biệt là sự chăm sóc tận tâm của các bác sĩ Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương.

Trong quá trình điều trị, tôi may mắn hợp phác đồ. Cuộc sống bình thường cũng trở lại với tôi! Tôi được tiếp tục chăm sóc con và làm công việc giảng dạy của mình. Trong năm học 2021-2022, tôi được UBND huyện tặng giấy khen Giáo viên vượt khó đạt thành tích cao trong giảng dạy. Tôi rất vui!

Cuộc sống đang diễn ra bình thường thì cuối tháng 5/2022 vừa qua, khi đang ngồi coi thi, tôi thấy trên vai mình hơi mồi, sờ lên thấy hạch. Tôi nghĩ đến ngay việc bệnh của mình tái phát. Lần này không hoang mang như trước, tôi xác định phải nằm Viện và phải tin tưởng bác sĩ... Lại một lần nữa, tôi phải xa các con để chiến đấu với bệnh tật!

Vẫn là suy nghĩ đến các con, đến những câu hỏi ngây thơ của con trai gần 4 tuổi: *"Mẹ đi khám bệnh bao giờ mẹ về? Sao mẹ đi lâu thế?"*.

Lúc đi ngủ, con không cho bà đóng cổng để cho mẹ về... Nghĩ đến con nước mắt tôi lại chảy ra, rồi nghĩ vì con mà cố gắng nhanh khỏe để được trở về nhà.

Được sự tư vấn tận tâm của bác sĩ Vũ Đức Bình, sự chăm sóc chu đáo của bác sĩ Nguyễn Thùy Dương và các cô điều dưỡng khoa Bệnh máu tổng hợp, một lần nữa may mắn lại đến với tôi. Sau 6 tháng điều trị, tôi được ra viện và đi khám định kỳ theo hẹn của bác sĩ. Tôi cầu mong được chăm con, bên con đến khi các con trưởng thành.

Chặng đường phía trước còn rất dài và gian nan, khó khăn, thử thách rất nhiều. Nhưng dù trong hoàn cảnh nào, chúng ta cũng phải vui vẻ, phải hướng đến cái đích là các con mà cố gắng.

Và sau cơn mưa trời lại sáng...!

Chia sẻ của chị Nguyễn Thị Nhựt (Nam Định)

NỤ CƯỜI LÀ LIỀU THUỐC QUÝ *cho sức khỏe*

Tại Khoa Bệnh máu tổng hợp, Viện Huyết học - Truyền máu TW, chúng tôi đã được nghe kể về một câu chuyện đầy tình người. Đó là câu chuyện về chị Nguyễn Thị Vinh, một người phụ nữ đã từng suy sụp vì căn bệnh ung thư hạch nhưng sau khi lui bệnh và được ra viện, chị vẫn ở lại phòng bệnh để chăm sóc cho những người bệnh khác.

Nhìn người phụ nữ nhanh nhẹn, đầy năng lượng của hiện tại, thật khó để hình dung hình ảnh chị Vinh khi mới phát hiện bệnh vào năm 2013. Với chị, tin dữ đó tựa như *"tiếng sét đánh ngang tai"*. Gia đình chị vốn neo người, chỉ có mình chị nuôi con gái lên 3 tuổi và còn không có nhà cửa. Chị vừa lo cho con, vừa phải gánh thêm chi phí chữa bệnh. Chị đã nghĩ đến tình huống xấu nhất, nếu chị không may mất sớm thì con gái sẽ ra sao?

Dù phần lớn thời gian nằm Viện chỉ có một mình nhưng chị Vinh vẫn không lùi bước trước hoàn cảnh trở trêu. Chị tìm cách lấy lại bình tĩnh và suy nghĩ về những điều tốt đẹp xung quanh mình. Chị tự nhủ: *"Sống bao nhiêu ngày không quan trọng mà quan trọng là mình sống sao cho có ý nghĩa"*.

Và chị đã tìm thấy điểm tựa khi bắt đầu hành trình điều trị: *"Tôi đã được đội ngũ y bác sĩ của Viện và Khoa Bệnh máu tổng hợp tận tình cứu chữa. Không chỉ riêng tôi mà*

còn nhiều người bệnh đều được các bác sĩ, điều dưỡng chăm sóc rất nhiệt tình, lời nói nhẹ nhàng, cử chỉ ôn tồn. Họ chính là người đã ở bên những khi tôi chỉ có một mình trong bệnh viện, kể cả vào những thời điểm đau đớn nhất.

Khi ở Viện, tôi đã gặp không ít khó khăn, tưởng chừng như tuyệt vọng. Có lúc, trong túi tôi không có nổi 1.000 đồng. Nhờ có sự quan tâm chăm sóc của đội ngũ y bác sĩ và sự hỗ trợ của các nhà hảo tâm, tôi được nhận những suất ăn ấm nóng mỗi ngày. Sự ấm áp đó đã khiến cho tôi có động lực để tiến về phía trước. Tôi luôn vui vẻ và đã biết yêu bản thân mình nhiều hơn”.

Như một sự đền đáp cho những nỗ lực không ngừng, sức khỏe của chị Vinh ngày càng tốt hơn. Ngày kết thúc điều trị nội trú, chị quyết định ở lại Viện, thay người thân chăm sóc cho những người đồng bệnh.

Nghe những lời tâm sự từ đáy lòng của chị, chúng ta càng hiểu hơn ý nghĩa của quyết định ấy: “Một ngày nọ, tôi nhận được thông báo bệnh của mình đã lui, cơ thể tôi hồi phục và khỏe mạnh trở lại. Tôi đã tin phép màu diệu kỳ là có thật! Tôi nghĩ đến việc sẽ san sẻ điều đó với những người bệnh như mình.

Hơn ai hết, tôi hiểu nỗi đau đớn của những người đồng bệnh. Những lần sinh thiết tủy xương và chọc hạch đau đớn, tôi đều đã trải qua. Những ngày truyền hóa chất, toàn thân mệt mỏi, cổ họng bỏng rát, cứ nghĩ thấy mùi thức ăn là thấy buồn nôn, tôi đều thấu.

Tôi chia sẻ kinh nghiệm của bản thân với họ. Tôi biết người bệnh cần gì, muốn gì. Tôi luôn nở nụ cười, động viên họ và kể những câu chuyện vui để các bác bệnh nhân quên đi bệnh tật. Tôi nói với họ rằng muốn khỏe mạnh thì cần phải vui vẻ, hoan hỉ và luôn lạc quan yêu đời. Làm được như vậy, chúng ta đã chiến thắng 50%, phần còn lại là nhờ sự chữa trị của các y bác sĩ”.

Chị Vinh không chỉ là một người chăm sóc bình thường mà còn là người bạn tâm giao đầy thấu hiểu của người bệnh. Chị hạnh phúc vô cùng khi được góp sức mình, mang đến tình yêu thương cho những người bệnh khác để mọi người có thêm sức mạnh, ý chí vươn lên.

Điều chị muốn nhắn gửi tới các cô bác, anh chị bệnh nhân chính là: “Mọi người hãy quyết tâm vượt qua chính mình để chiến thắng bệnh ung thư này. Chúng ta hãy luôn cười tươi để có nhiều năng lượng của tình yêu thương vì nụ cười là thuốc quý cho sức khỏe. Hãy tin vào chính mình và tay nghề của đội ngũ y bác sĩ nhé!”

THẾ GIỚI TRONG TRANH *của cô bé ung thư*

Từ những tờ giấy trắng được san sẻ trong căn phòng trọ tình thương, cô bé Chu Ánh Tuyết đã vẽ nên thế giới của một em bé ung thư tràn ngập ước mơ và niềm tin tươi sáng.

Ánh Tuyết được phát hiện mang bệnh ung thư hạch ngay khi chuẩn bị thi vào cấp 3. Ở tuổi 16, Tuyết đã không còn quá ngây thơ như các em nhỏ, em đã hiểu được sự nguy hiểm của căn bệnh mình đang mang. Những cảm xúc lo lắng, tiêu cực dần bủa vây lấy em. Em còn phải trải qua những cơn đau khi phẫu thuật hạch. Thương cô con gái bé nhỏ, gia đình và những

người xung quanh đều khuyên em tạm nghỉ học để điều trị bệnh và thi sau.

Nhưng Tuyết là một cô bé kiên cường và mạnh mẽ hơn mọi người nghĩ. Chỉ một tuần sau, khi vết mổ vẫn chưa lành hẳn, Ánh Tuyết đã cố gắng tham gia kỳ thi như bao bạn bè khác và đỗ vào trường THPT

Chu Ánh Tuyết tặng Phó Chủ tịch nước Võ Thị Ánh Xuân bức vẽ anh Vũ Quốc Cường - người mở quán cơm thiện nguyện hỗ trợ người nghèo, phục vụ tuyến đầu chống dịch và đã qua đời vì nhiễm Covid -19

Nguyễn Trung Ngạn (huyện Ân Thi, tỉnh Hưng Yên).

Vừa chiến đấu với căn bệnh hiểm nghèo, vừa chăm chỉ ôn tập để đi thi, cô bé Chu Ánh Tuyết không quên động viên bố mẹ: *"Con không sao mà, rồi con sẽ khỏi thôi!"*

Sau khi thi đỗ vào cấp 3, Ánh Tuyết và mẹ lại tiếp tục hành trình điều trị tại Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương. Những đợt truyền hóa chất khiến em kiệt sức, buồn nôn, nhức đầu, không ăn được suốt nhiều ngày liền. Qua hai đợt điều trị cũng là lúc dịch Covid-19 bùng phát mạnh, Ánh Tuyết và mẹ không thể về quê vì giãn cách xã hội.

Trong căn phòng trọ chưa đầy 20 mét vuông, với bút màu và những tờ giấy trắng được san sẻ từ các bệnh nhi khác, cô bé Chu Ánh Tuyết đã tìm thấy niềm vui và đam mê vẽ tranh của mình. Trong

những bức tranh, thế giới của em không còn thu hẹp trong phòng bệnh với những mũi kim truyền mà đầy màu sắc và những điều tốt đẹp.

Em đã vẽ nên những ước mơ bé bỏng và giản dị của một cô bé ung thư máu về một cuộc sống khỏe mạnh, được vui chơi, được đi học hàng ngày. Ánh Tuyết cũng vẽ tranh thể hiện sự biết ơn và tri ân với các bác sĩ, các cán bộ y tế đã chăm sóc cho em trong suốt thời gian qua.

Giờ đây, sức khỏe của Ánh Tuyết đã ổn định trở lại, dù còn phải đi khám định kỳ nhưng em đã có thể trở về nhà đi học và vẫn theo kịp chương trình học cùng các bạn. Em vẫn tiếp tục vẽ tranh về những người em yêu quý, tiếp tục cùng các bệnh nhi ung thư bày tỏ ước mơ:

“Em ước mong sao căn bệnh này không đến với tuổi thơ chúng em. Điều kỳ diệu sẽ đến và cuộc sống của chúng em sẽ trở lại như trước kia. Hãy lạc quan lên các bạn nhé! Chỉ cần luôn hướng về phía trước, mọi trắc trở ở thời điểm hiện tại sẽ biến thành một món quà mà cuộc sống dành cho chúng ta”.

VƯỢT QUA THỬ THÁCH

cuộc đời

Khi vừa bước qua tuổi 38, tôi đã gặp cơn giông bão lớn nhất trong cuộc đời: Tôi được chẩn đoán mắc Lơ-xê-mi cấp M4. Tưởng chừng cuộc sống đã khép lại nhưng ngay lúc đó tôi đã nhận được giá trị lớn nhất của tình thân, tình yêu và tình người. Đó là điểm tựa để tôi vượt lên nghịch cảnh.

Đợt điều trị đầu tiên của tôi tại Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương vào đúng những ngày cuối năm, khi Tết Nguyên đán sắp đến gần. Tôi làm quen dần với bệnh viện, với tiêm truyền, với những cơn đau thể xác, những bức bối về tinh thần, những nỗi nhớ khi xa gia đình, xa những người thân yêu, xa chồng, xa con.

Tôi bắt đầu cảm nhận nỗi đau da thịt của những lần chọc tủy. Những giọt hóa chất đầu tiên xâm lấn vào cơ thể khiến khắp người nóng bừng, bứt rứt. Những bữa cơm chan bằng nước mắt vì đau, vì tình thương của người thân. Những đêm nước mắt rùng rùng vì nhớ con.

Trong 6 tháng, tôi điều trị hóa chất ba lần. Suốt thời gian đó, bố mẹ luôn tìm mua những thực phẩm tốt nhất để tôi lấy lại sức, nấu những món ngon nhất để tôi không bỏ bữa.

Nhiều lần bố tôi mang cơm lên viện nhưng không dám ngồi nhìn tôi ăn mà chỉ nhìn qua khe cửa sổ. Tôi đã định không ăn vì miệng khô, vị giác thay đổi không cảm nhận được thức ăn. Nhưng khi ngẩng lên, bắt gặp ánh mắt bố qua màn hình cửa, bắt gặp giọt nước mắt lăn dài trên má của cô tôi, vậy là nước mắt chan cơm. Cô nói cố ăn đi cho bố vui, lát bố về đường xa. Hôm sau, cô kể: *"Bố đã khóc ròng ròng trên đường từ viện về nhà"*.

Vậy là người làm con như tôi lại càng khổ tâm và tự hứa sẽ nghĩ tích cực, không nản chí trước mọi khó khăn.

Những người xung quanh nói tôi may mắn vì có gia đình luôn chăm lo. ***Mắc bệnh hiểm nghèo có lẽ là một thiệt thòi nhưng tôi lại không cảm thấy thế, tôi chỉ nghĩ đó là một thử thách mình cần phải vượt qua.*** Tôi có gia đình, có bạn bè, những người yêu thương luôn bên tôi.

Tôi và gia đình được bác sĩ tư vấn ghép tế bào gốc, niềm hy vọng lớn của người bệnh. Và thật may mắn tôi đã có em gái phù hợp HLA với mình.

Ngày tôi vào ghép là những ngày đầu hè, chặng đường đó tôi phải chiến đấu một mình, người nhà chỉ theo dõi qua màn hình. Mọi hoạt động hạn chế, tôi làm bạn với tivi và điện thoại. Khoảng thời gian này đúng là thử thách quá lớn. Tôi gần như kiệt sức, người thân thì lo lắng vì không thể trợ giúp. Ngày nào không thấy tôi ra khỏi giường, không vận động, không ăn hết khẩu phần là cả nhà lo lắng.

"Tôi không cảm thấy mắc bệnh hiểm nghèo là một thiệt thòi mà đó là thử thách cần phải vượt qua!"

Và rồi khoảnh khắc đó đến, ngày hôm đó tôi mất ý thức, gia đình được gọi vào vì tôi rất nguy kịch. Trong cơn mê man, tôi chỉ thấy bóng dáng của những người mặc áo trắng. Bằng một tiềm thức nào đó, tôi đã vượt qua cùng sự cứu chữa của các y bác sĩ. Những ngày sau đó, tôi không có khả năng phục vụ mình. Chồng tôi phải nghỉ làm vào hỗ trợ. Khi khỏe hơn, nhìn dáng anh nằm mệt nhoài mà lòng tôi quặn đau.

Nhờ ý chí kiên cường và sự chăm sóc của các y bác sĩ, tôi đã dần hồi phục. Sinh nhật năm đó thật đáng nhớ. Các bạn của tôi đã mang một bó hoa thật đẹp và chiếc bánh kem. Nhưng vì sức khỏe nên tôi chưa được tiếp xúc với mọi người. Vậy là lời chúc được gửi bằng ánh mắt nhìn qua khung cửa kính.

Rồi cũng đến ngày tôi được về nhà, kết thúc cuộc sống ở bệnh viện. Giờ tôi đã khỏe hơn nhiều. Tôi luôn nhớ những gì mình đã trải qua, lấy đó làm động lực để sống vui.

*Gia đình đầy tình yêu thương
là động lực để chị Đặng Thị Hương
chiến thắng số phận.*

Nói đến bệnh viện ai cũng sợ nhưng quen rồi thì lại thấy một môi trường vô cùng thân thiện. Bác sĩ thì tận tâm, điều dưỡng thì nhẹ nhàng, nhân viên y tế thì vui vẻ và đồng bệnh cùng người nhà thì rất tốt. Từ khắp các tỉnh thành nhưng mọi người sẵn sàng giúp đỡ nhau, san sẻ thức ăn, kể những câu chuyện tích cực, chia sẻ kinh nghiệm chăm sóc mỗi khi bệnh nhân đau đớn, mời nhau đặc sản quê nhà mỗi khi gặp lại.

Những bệnh nhân ung thư nói riêng và bệnh nhân nói chung đều rất cần gia đình. Hãy cảm thông, chia sẻ, hiểu biết, đồng hành và dành sự quan tâm đúng mực cho chúng tôi. Đó là món quà tinh thần giúp chúng tôi mạnh mẽ vượt qua thử thách của cuộc đời.

Chia sẻ của chị Đặng Thị Hương (Hà Nội)

MỌI ĐAU KHỔ

rồi cũng sẽ qua

Gần 10 năm trước, chị Trần Thị Thúc (Tuyên Quang) đã ở trong những ngày tháng buồn nhất của cuộc đời khi biết mình bị ung thư máu và còn mất đi đứa con đầu lòng ở tháng thứ 5 của thai kỳ. Nhưng nhờ tinh thần không chịu khuất phục và điều kỳ diệu mang tên “ghép tế bào gốc”, chị Thúc không chỉ chiến thắng căn bệnh mà còn thực hiện được ước mơ “làm mẹ” ở tuổi 36.

Biến cố liên tiếp ập đến

Đầu năm 2013, chị Trần Thị Thúc kết hôn và ngập tràn trong hạnh phúc khi chuẩn bị chào đón đứa con đầu lòng. Nhưng đến tháng 10/2013, khi đang mang thai được 5 tháng, chị cảm thấy mình ngày càng gầy hơn, xanh xao, khó thở nên đã đi khám bệnh.

Khi ở bệnh viện và nghe đến 3 chữ “ung thư máu”, chị thực sự sốc: “Tôi cứ nghĩ bệnh đó chỉ có trong phim thôi, sao lại rơi vào mình chứ! Tôi mới kết hôn chưa được bao lâu, tương lai còn đang ở phía trước, tôi còn đang mang trong mình đứa con mà tôi chưa được gặp. Càng nghĩ đến con, đầu óc tôi càng rối bời và chỉ biết khóc thôi”.

Trong những ngày đầu nằm Viện, chị phải đứng trước một quyết định quá khó khăn với một người làm mẹ, đó là không thể giữ đứa con bé bỏng còn đang nằm trong bụng mẹ. Chị đã nghĩ đến việc không điều trị mà cố nuôi dưỡng thai cho đến lúc con chào đời. Nhưng cả gia đình đều hiểu rõ, với tình trạng của chị lúc này, nếu vẫn cố giữ em bé thì có nguy cơ còn mất cả mẹ lẫn con.

Và rồi chị vẫn phải chấp nhận một sự thật đau lòng: Chị phải mổ cấp cứu. Em bé ra đời nặng 1,2 kg. Chị mừng lắm và lại nuôi hy vọng có thể giữ được con. Nhưng em bé không thể ở bên mẹ và đã đi sau 2 ngày chào đời do suy hô hấp. Trong vòng vài tuần ngắn ngủi mà phải chịu đựng quá nhiều nỗi đau liên tiếp, chị Thúc cảm thấy tuyệt vọng và không còn sức lực để nghĩ đến chữa bệnh nữa.

Từ khi chị bị bệnh, gia đình, đặc biệt là chồng chị đã luôn an ủi, chăm sóc chị mỗi ngày. Một lần nữa, tình yêu thương của người thân đã giúp chị lấy lại quyết tâm đương đầu với bệnh tật.

Tháng 11/2013, chị quay lại Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương để điều trị. Chị đã trải qua những đợt truyền hóa chất kéo dài hơn 6 tháng với bao nhiêu đau đớn: *“Những mất mát và mệt mỏi trong thời gian nằm Viện không thể nói hết bằng lời. Nhiều khi chứng kiến những bệnh nhân khác mất đi, tôi cũng rất sợ và hoang mang. Nhưng nhờ đã suy nghĩ thông suốt, tôi không nghĩ nhiều đến bệnh tật của mình, cố gắng sống lạc quan, vui vẻ. Ở Viện, tôi được các y bác sĩ, đặc biệt là bác Linh (BS. Nguyễn Mạnh Linh) luôn tận tình và giúp đỡ rất nhiều!”*

Sau khi lui bệnh và đi khám định kỳ được một thời gian, cuối năm 2014, chị được các bác sĩ tư vấn ghép tế bào gốc. Chị đã suy nghĩ, đắn đo rất nhiều vì lo tốn kém cho gia đình và sợ ca ghép không thành công. Nhưng vốn mạnh mẽ và quyết tâm, chị nhanh chóng quyết định bước vào phòng ghép khi có nguồn tế bào gốc phù hợp từ anh trai.

Đi qua rất nhiều nỗi đau, dường như may mắn đã trở lại với chị: *“Quá trình ghép của tôi rất thuận lợi, suôn sẻ. Tôi chỉ mệt những ngày đầu truyền hóa chất, sau đó sức khỏe của tôi rất tốt. Tôi chỉ phải ở trong phòng cách ly 25 ngày rồi được chuyển ra sang phòng theo dõi.*

Đến giờ bác Bình (BSCKII. Võ Thị Thanh Bình, Trưởng khoa Ghép tế bào gốc) và các điều dưỡng ở Viện vẫn nhắc tôi là trường hợp đặc biệt, ra viện sau ghép với số tiền viện phí thấp đến bất ngờ. Tôi luôn biết ơn các y bác sĩ của Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương, bác Bình, bác Linh và các y bác sĩ Khoa Ghép tế bào gốc đã mang lại cuộc đời thứ 2 cho tôi!”

“Ông trời không lấy đi của ai tất cả”

Một năm sau ngày ghép, chị được dùng thuốc hoàn toàn. Được ở bên gia đình với người chồng hết mực yêu thương, chị Thức cũng ước mơ được

làm mẹ nhưng không dám hy vọng nhiều. Khi đi khám sản khoa, chị biết mình bị ảnh hưởng bởi hóa chất liều cao nên không thể có con tự nhiên được. Bác sĩ tư vấn chị nên thụ tinh trong ống nghiệm và khả năng đậu phôi cũng không cao.

“Thật sự tôi đã chuẩn bị tâm lý nếu đi chuyển phôi vài lần không thành công thì sẽ chia tay chồng để anh có gia đình mới. Nhờ ông trời thương xót, phép màu đã đến với tôi. Khi cầm kết quả siêu âm, tôi không tin vào mắt mình, tay chân run lảo. Về đến cơ quan, tôi hỏi nhiều người và khi đồng nghiệp nói kết quả này là có thai, tôi vẫn chưa dám tin. Đến khi bệnh viện xác nhận lại, tôi mới tin vào sự thật. Nước mắt tôi cứ thế tuôn trào và không thể ngừng khóc vì vui sướng. Khi cầm điện thoại gọi cho chồng mà tôi vẫn run, khóc không nói nên lời” - Chị Thúc xúc động kể lại.

Hơn 6 năm sau khi vượt qua cánh cửa tử thần, người phụ nữ đã từng nghĩ rằng *“Mình có thể chết bất cứ lúc nào”, “Mình sẽ không thể sinh con được”* giờ đây không chỉ khỏe mạnh, tràn đầy sức sống mà còn thực hiện được khát khao làm mẹ. Qua bao khổ đau, tuyệt vọng, hạnh phúc đã mỉm cười với người phụ nữ nghị lực và dũng cảm ấy. Tháng 8/2021, gia đình chị được đón một bé trai kháu khỉnh chào đời.

Sau tất cả, chị cảm nhận sâu sắc rằng: *“Mọi đau khổ rồi cũng sẽ qua, ông trời không lấy đi của ai tất cả. Cuối cùng, tôi đã có một gia đình đúng nghĩa”*.

ẤN PHẨM PHÁT HÀNH NHÂN NGÀY THẾ GIỚI PHÒNG CHỐNG UNG THƯ (04/02) VÀ NGÀY THẾ GIỚI PHÒNG CHỐNG UNG THƯ TRẺ EM (15/02)

Các ấn phẩm phát hành năm 2021 và 2022.

Viện Huyết học - Truyền máu Trung ương

Địa chỉ: Phố Phạm Văn Bạch, quận Cầu Giấy, TP. Hà Nội

Tổng đài Đặt lịch hẹn khám theo yêu cầu: 1900 96 96 70

Các kênh Truyền thông - Giáo dục sức khỏe

- > Website: www.vienhuyethoc.vn
- > Facebook: www.facebook.com/vienhuyethoc
- > Youtube: www.youtube.com/c/vienhuyethoctruyenmautw
- > Instagram: www.instagram.com/vienhuyethoc_truyenmautw
- > TikTok: [tiktok.com/@hienmau_vienhuyethoc](https://www.tiktok.com/@hienmau_vienhuyethoc)
- > Zalo: zalo.me/hienmau

Phòng Truyền thông - Giáo dục sức khỏe rất mong được đón nhận những chia sẻ, tâm sự của người bệnh và người nhà người bệnh qua các kênh truyền thông trên hoặc theo địa chỉ email: truyenthong.nihbt@gmail.com

Địa chỉ tư vấn, hỗ trợ người bệnh về tâm lý - xã hội

- > Phòng Công tác xã hội, P907, tầng 9, nhà H, Viện Huyết học - Truyền máu TW
- > Điện thoại: (024) 3833 0088

Các điểm hiến máu cố định và xét nghiệm ngoại Viện (tại Hà Nội):

- > Số 26, Lương Ngọc Quyến, quận Hoàn Kiếm
- > Số 132, Quan Nhân, quận Thanh Xuân
- > Số 10, Ngõ 122, Đường Láng, quận Đống Đa
- > Số 78, Nguyễn Trường Tộ, quận Ba Đình
- > Điểm hiến máu BV Đa khoa Nông nghiệp (Km13+500, Quốc lộ 1A, Ngọc Hồi, Thanh Trì).